

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

DRAGOȘ ANDREI

TĂRÂMUL TIRMAICH

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2021

CUPRINS

CAPITOLUL 1...SANNAH...	5
CAPITOLUL 2...TAINA MUNȚILOR GĂRGAN...	17
CAPITOLUL 3...BAHRA ÎNCEPUTUL UNEI DINASTII...	27
CAPITOLUL 4...REGATUL BAHRA...	39
CAPITOLUL 5...O TAINĂ DESLUȘITĂ...	49
CAPITOLUL 6...ÎNTRU TIRANIE ȘI NEBUNIE...	65
CAPITOLUL 7...SFATUL LUI ISAV...	81
CAPITOLUL 8...UN HOP SPRE TRECĂTOARE...	91
CAPITOLUL 9...PROFEȚIA...	103
CAPITOLUL 10...ULTIMA CĂLĂTORIE...	109
CAPITOLUL 11...ÎNCEPUTUL SURGHIUNULUI...	115
CAPITOLUL 12...PE URMELE LUI IAHIM...	121
CAPITOLUL 13...ÎN SÂNUL NATURII...	129
CAPITOLUL 14...SLĂVITĂ FIE NATURA...	133
CAPITOLUL 15...SLAVĂ TUTUROR FIINȚELOR!...	139
CAPITOLUL 16...LUMINA LUMII...	145
CAPITOLUL 17...CU SPATELE SPRE TIRMAICH...	153
CAPITOLUL 18...UN SEMN APRINS...	159
CAPITOLUL 19...ȚARA TIRMAICH...	165
CAPITOLUL 20...ȚĂRAMUL LUI NURITH...	171

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL 1

SANNAH

„Mi-e greu să părăsesc tărâmul ăsta luminat, scăldat în razele binecuvântatului Surith, cel dătător de viață. Dar ajuns-am la capătul zilelor mele căci simt cum căldura lui mă părăsește și frigul își face sălaș în fiecare ungher al ființei mele... tare aș vrea să mai cutreier măcar o dată acest meleag și de-a lungul și de-a latul, unde m-or duce copitele bătrânului meu Carvalas. De la munții Gârgan, cei cu piscurile dalbe, aș străbate pădurea ce curge de pe poalele lor până la câmpiile cele roditoare și de-a lungul lor până departe în codrii ce străjuiesc munții Eneris. Acolo, aș urca până-n vârful celui mai înalt pisc doar pentru a vedea mai îndeaproape minunăția ce ne luminează viața. Apoi, sub paza lui Nirn Eglet cel dătător de amurg, aș coborî pantele domoale ce dau în apele Hotergului ce curg departe până dincolo de Adandim în marea cea mare. Ah... ce n-aș da ca ochii mei să mai vadă falnica cetate de sub munte, cu sălile ei mari și răcoroase unde sălășluiesc oamenii ce am ajuns să-i îndrăgesc atât de mult. Iar de la țărmurile pescarilor, ce mărginesc apa cea mare, mi-aș îndrepta calul spre locul lui de obârșie și de unde s-a tras și sărmăna mea mamă, către ancării a

căror dragoste pentru orice ființă e fără de margini. Acolo aș călări alături de ei peste dealurile și câmpiile cele verzi cu iarbă aurită până om da de pustietatea cea înghețată unde până și mărețul Tirmaich, așa cum încă îi spun ei pe limba veche, e lipsit de putere. Nădăjduiam să ajung măcar o dată și pe meleagul uscat al vestiților beladini despre care am auzit numai din poveștile adandimilor, dar timpul nu mai are răbdare... vremea mea s-a scurs, iar întunericul îmi învăluie văzul fără milă ca într-un somn al cărui sfârșit nu mi-e dat să-l cunosc...”

Aceste cuvinte din ceasul cel de pe urmă aparțin unui rege de demult, numit Lorac cel Mare, fără doar și poate cel mai bun rege din câți au fost înaintea lui și câți i-au mai urmat din lunga dinastie Bahra. Mare a fost iubirea lui pentru toate popoarele ce locuiau pe cuprinsul tărâmului și multă i-a fost dragostea pentru frumusețile meleagului cunoscut sub numele de Sannah.

La nord, ținutul era împietrit sub o gheață fără vârstă, un loc vast, pustiu, peste care sălășluia neobosit doar un vânt rece, domolit arareori de razele îndepărtate ale soarelui Surith. Totuși, atunci când zvâcnirile lui Nirn Eglet triumfau asupra întunericului, întinderea se aprindea într-o constelație strălucitoare de stele înghețate ce puținor ochi le-a fost dat s-o vadă. Mult mai la sud, lupta dintre crivățul năprasnic și sulițele tot mai luminoase ale soarelui devenea mai aprigă, iar aici pământul negru întins pe multe zile de mers călare era ba mlăștinos, ba înghețat, în funcție de cine câștiga crâncena înclăștare. Mai apoi, urma un pustiu fără culoare, un loc arid ce

adăpostea câteva animăluțe mici ce își făceau culcușul în tufele măcăcinilor și a spinilor de tot soiul ori în pământul puhav. Cu cât tărâmul curgea mai la sud, cu atât domnia ghețurilor era tot mai slăbită, iar pământul devenea tot mai verde și mai primitiv sub razele tot mai calde și îmbietoare ale soarelui Surith, cunoscut în părțile acelea și sub numele de Tirmaich, însemnând „lumina vieții”.

Pe câmpia cea verde a cărei iarbă mănoasă nu se veștejea niciodată se aflau multe așezări de oameni, tributare capitalei, un popor asuprit care se ocupau cu creșterea cailor și cu agricultura. În vremuri de mult apuse erau un popor mândru și curajos ce formau marele regat numit Ancalar. Multe generații au trecut însă de când regatul Ancalar a rămas amintit doar în legende și-n poveștile spuse copiilor. Mult a trecut de când Arganaith, regele noului regat numit Bahra, în fruntea armatelor sale imense a înfrânt mișelește călăreții regatului Ancalar. De atunci, ancalarii s-au răzvrătit vitejește de câteva ori, dar în zadar căci, slăbiți fiind, nu puteau ține piept armatelor tot mai mari ale regatului Bahra. Astfel, erau constrânși să plătească un tribut regatului Bahra cu mult peste putința lor în schimbul păstrării vieții.

Câmpia ancalarilor era mărginită la est și la vest de două lanțuri muntoase care străbat continentul Sannah, începând din nordul înghețat și mergând paralel spre sud pentru multă vreme. Aproape de capătul continentului cele două șiruri de munți se apropie, formând o arcadă cu țărmurile mării Posidion, un loc unde se aflau câteva mici așezări de pescari.

În vest se află munții Eneris, un lanț muntos de înălțime medie, iar în est se înalță trufași cu vârfuri atât de înalte că se pierd printre nori munții Gârgan. Aproape de nordul munților Gârgan, se îmbină cu aceștia un alt lanț muntos cu piscuri lipite de cer numit Leisas, luând forma unei seceri cu vârful îndreptat spre est. Munții Gârgan mai erau numiți și munții Argintii datorită piscurilor înalte veșnic pictate în alb, iar din povârnișurile lor izvoreau nenumărate pârâuri ce se uneau la poalele lor formând niște râuri ce străbăteau întreg ținutul.

Trei dintre aceste râuri, Cramir, Hostir și Malanir, șerpuiau începând din codrii de la poalele munților Gârgan până undeva aproape de a treia parte din întinderea dintre cele două lanțuri muntoase, unde își unduiau cursurile unul spre celălalt și se uneau într-unul singur. De acolo, noul râu numit Hoterg își continua drumul spre munții Eneris, unde o cotea brusc spre sud până în ocean, formând aproape de țărm o mică deltă de o frumusețe rară.

La sud-vestul confluenței celor trei râuri a fost construită capitala regatului Bahra, numită Cosumos, și era înconjurată de o mulțime de sate de agricultori și pescari. Cetatea se întindea peste multe dealuri, mărindu-se neîncetat de-a lungul nenumăraților regi ai dinastiei Bahra. Văzut de departe, orașul strălucea prin multele sale palate regale ce erau care mai de care mai aurite. Zidurile lor erau construite din piatra culeasă din albiile râurilor, deasupra cărora tronau niște turnuri înalte din care se vedea întreaga cetate. În nivelurile superioare ale turnurilor erau încrustate, în zidurile lor,

o mulțime de nestemate multicolore ce iradiau lumini jucăușe până departe în zări, dând impresia din depărtări de o bunăstare și o frumusețe nemărginită a cetății. Capitala își arată însă adevărata splendoare în fața porților sale înalte din drug de lemn împlețiți cu limbi din fier, ruginite și găurite, umplute mereu cu ochi sfredelitori. Nici dincolo de ele orașul nu arăta mai bine, ci din contră, giuvaierile ce luminau ostentativ contrastau pe deplin sărăcia întâlnită la tot pasul. Pe străzile sărăcicioase și murdare ale orașului, se perindau o mulțime de cerșetori, văduve sau copii rămași orfani fără vreo direcție ori vreun țel. Casele, dintre care să se dărâme adăposteau înăuntrul lor sute de mii de suflete, mulți abia o duceau de pe-o zi pe alta, sărăcia împingându-i la fapte de cea mai joasă speță. Până și cei mai destoinici își pierduseră voința căci, cu fiecare generație, regii Bahrei luau tot mai mult de la gura sărmanilor pentru a da armatelor deoarece, în viziunea lor, doar soldații serveau scopurile mărețe ale regatului. Doar o armată îndestulată și mulțumită putea ține în frâu mulțimea ce se revolta în zadar tot mai des. Mulți oameni au murit între zidurile palatelor ce le ridicau și de-a lungul marelui zid ce înconjura cetatea căci multă a fost și tirania regilor. Pe zidurile crăpate tronau de jur împrejurul orașului o sumedenie de ștreanguri ce pururea erau pline, ocupate de oameni condamnați de cele mai multe ori pentru pornirile lor de răzvrătire și lăsați să putrezească săptămâni de-a rândul în văzul tuturor. Aici și-au găsit sfârșitul de-a lungul vremii și multe căpetenii ale triburilor cucerite, alături de copiii și

nevestele lor, pentru a le stârpi neamul pentru vecie. O miasmă îngrozitoare ce cobora de pe ziduri întina întreaga cetate făcând aerul greu de respirat, amintindu-le mereu oamenilor de bunătatea regilor.

În jurul orașului se afla o câmpie cu pământ fertil, dar care, odată cu trecerea anilor, începuse să fie înghițită tot mai puternic de apele râurilor umflate de ghețarii ce se topeau în înaltul munților Gârgan. Cam la un veac de la ridicarea cetății și pentru o lungă vreme după aceea, partea sa nordică era mai mereu goală, iar zidurile stăteau în ruină, căci în răstimpuri apele creșteau într-atât de mult încât ajungeau până dincolo de porțile sale.

La confluența celor trei râuri a construit Lorac cel Mare, despre care se spune că, dintre toți regii dinastiei Bahra, a fost singurul înțelept, bun și iubit de popor, un baraj imens care să stăvilească puhoiul de ape. Acest baraj, înalt cât un munte și lung cât cuprindeau ochii, era într-adevăr o minune a lumii pentru că după el nimic nu s-a construit mai impunător și mai durabil.

Mulți oameni au trudit la ridicarea lui căci au fost adunați de pe tot cuprinsul regatului maeștri teslari, pietrari, țărani cu căruțe și cai pentru transport și mulți alți oameni, lucrând cot la cot cu armatele regelui. Aici au muncit, alături de oamenii din regatul Bahra, chiar și adandimii și ancalarii pe care regele Lorac îi iubea nespuse de mult, iar ei îl îndrăgeau pe regele a cărui judecată era fără cusur. La final s-a făcut un ospăț mare la care au fost invitați toți oamenii din regat și din împrejurimi și care a durat multe zile, căci regele Lorac cel Mare s-a bucurat

tare văzând asemenea lucrare. De-atunci însă mulți regi i-au urmat la tron, dar niciunul nu a repetat isprava lui, de-a fi iubit de popor și de a face lucruri mărețe.

Despre ce se afla în spatele munților Eneris, oamenii din regatul Bahra cunoșteau prea puține, doar câte le-a fost dat să audă din poveștile spuse de adandimi, iar cât despre ce se afla în spatele înalților munți Gârgan, se credea că acolo se termină lumea și că dincolo de zidul de piatră se afla doar un hău fără de sfârșit.

Dincolo de munții Eneris, din pantele sale stâncoase, cobora o pădure sărăcăcioasă, iar apoi peisajul era completat de dealuri sterpe urmate de un podiș uscat și, în cele din urmă, de un deșert auriu a cărui dune de nisip continuau nestingherite sub soarele ce dogorea tot mai puternic.

Aici, undeva la limita dintre stepă și deșert, trăia un alt popor străvechi, obișnuit cu temperaturile ridicate și cu traiul simplu. Acești oameni, numiți beladini, nu aveau așezări, trăind în corturi sau sub cerul liber. Era un popor migrator a căror drumuri erau adesea legate de ochiurile de apă pe care le-au descoperit de-a lungul vremii și a căror locație era transmisă cu sfințenie din generație în generație. Păstureau oi și capre și cunoșteau multe plante din stepă, ale căror rădăcini le mâncau ori le foloseau în scopuri vindecătoare. Acest popor a trăit multă vreme nestingherit de prezența altor popoare dat fiind că nimeni nu se afunda atât de mult în ținuturile calde din vest, iar beladinii prețuiau mai mult soarele arzător decât umbra pădurilor de la poalele munților. Cu timpul, însă, au

prins drag de adandimi și deseori trimiteau o caravană până la munții Eneris unde făceau schimb de animale pentru podoabe, fiind singura lor slăbiciune și singurul lor motiv pentru care plecau atât de departe de locurile lor de baștină.

Pe partea opusă a munților Eneris, undeva în sud, aproape de ocean, se afla neamul adandimilor, renumiți pentru măiestria cu care băteau fierul și alte metale prețioase, transformându-le în arme și podoabe. În acești munți se găseau numeroase metale prețioase și zăcăminte de fier, iar oamenii au săpat atât de adânc după ele că au ajuns tocmai până în inima muntelui. Acolo au făcut din galeriile lungi ale minei o cetate care nu a putut fi cucerită niciodată de către regii dinastiei Bahra, numită Adandim. De multe ori, armate întregi au fost trimise într-acolo, însă fără vreo șansă de izbândă deoarece adandimii cunoșteau munții ca propria palmă: răsturnau lemne și pietre de pe povârnișurile munților, trăgeau cu săgeți din spatele stâncilor după care se retrăgeau la fel de rapid precum apăreau, construiau mici baraje pe care le distrugeau când armatele erau în dreptul lor și multe alte șiretlicuri ce-i făceau invincibili în preajma munților.

Tânjeau regii Bahra după acel așezământ, dorind să pună mâna pe podoabele pe care aceștia le făureau și pe pietrele prețioase scoase din răunchii munților, însă erau nevoiți să se târguiască pentru ele în schimbul grânelor, fructelor și a altor lucruri pe care adandimii le primeau bucuroși. Doar pe timpul regelui Lorac cel Mare, o solie a regelui Bahra a fost primită până în inima muntelui de

către adandimi, primind și onorând invitația de a merge la rândul lor până în capitala Cosumos, unde au pus umărul la construirea barajului. Mai apoi, însuși Lorac i-a vizitat în cetatea lor, fiind primul și ultimul rege căruia îi fu dat să vadă sălile înalte din piatră decorate cu numeroase giuvaieruri, luminate de candelă nenumărate și găurile săpate în peretele muntelui.

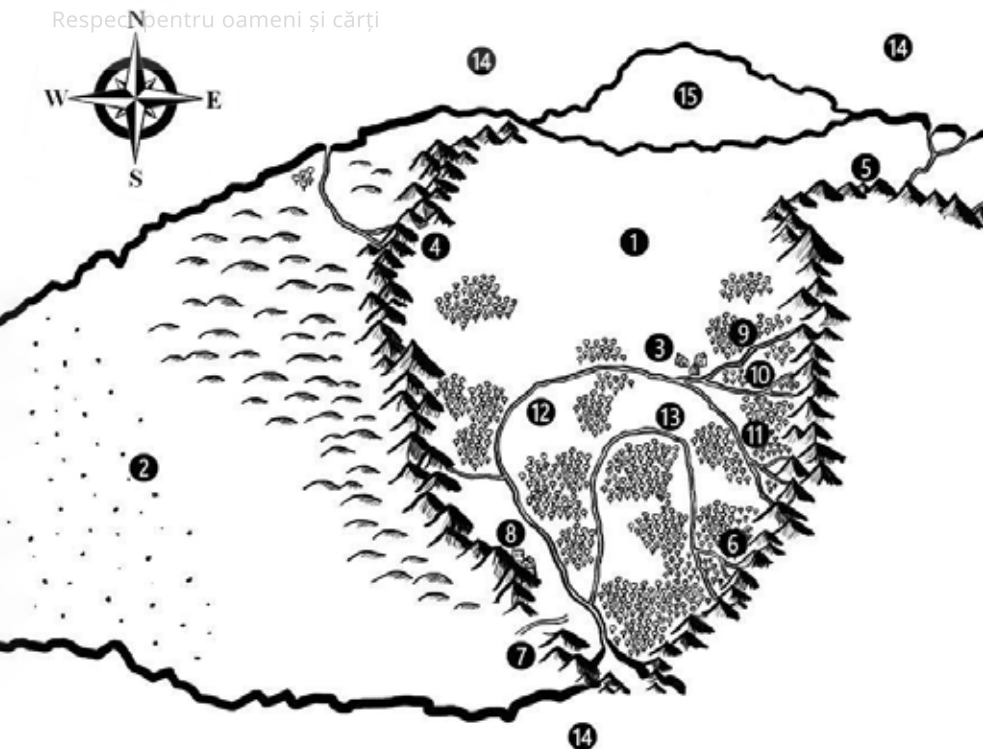
Locuitorii din Adandim rar își părăseau cetatea, granițele lor fiind mărginite de cele ale regatului Bahra și doar marele râu Hoterg îi despărțea de aceștia. Doar când erau nevoiți se îndepărtau de cetate, vânând animalele de pe povârnișurile muntelui și culegând poamele din pădurile ce se întindeau până la râu.

La sud de orașul Adandim, la distanță egală de țărmurile oceanului, se află trecătoarea Remen, un loc larg cu pietre roșiatice parcă pavat de mâna omului. Printre pereții săi treceau beladinii cu turmele lor spre a face schimburi cu bijuteriile meșteșugite de către pricepuții făurari adandimi. Mulți regi Bahra au încercat să cucerească această trecătoare pentru a controla comerțul, mânăți mai ales de patima podoabelor, dar adandimii și beladinii o apărau cu prețul vieții fiind atât de vitală pentru ambele popoare. În acest loc s-au purtat multe bătălii crâncene în urma cărora, din sângele soldaților căzuți, au crescut niște copaci cu coaja și frunzele roșii, numiți și rodul morții.

La sud de capitala Cosumos, pe întreg cuprinsul regatului Bahra extins în est și în vest până la poalele munților Gârgan și aproape de munții Eneris, se aflau numeroase păduri și câmpii, care se împleteau cu râuri,

de-a lungul cărora s-au dezvoltat multe comunități de pescari, culegători, vânători, tăietori de lemne sau crescători de animale ce erau urmașii vechilor triburi, toți fiind acum supuși ai regatului Bahra. În răstimpuri, aceștia se răsculau împotriva birurilor tot mai mari impuse de către regi, dar „obraznicia” lor era rapid înăbușită de raportul mult prea inegal de forțe.

Poate că cea mai faimoasă răscoală a fost cea din timpul regelui Alimir, când o ceată de țărani, deveniți de nevoie haiduci, au atacat armatele care mășăluiau de-a lungul râului Osamah. În drumul lor, armata prăduia toate așezările întâlnite în cale, jafuri puse pe seama nevoilor armatei regelui, așa că haiducii, sărind în sprijinul țăranilor, i-au hăituit pe soldați cum au putut pentru zile întregi, ducând împotriva lor un război disperat de gherilă. În cele din urmă, armata i-a înconjurat în preajma trecătorii Remen și, neavând nicio scăpare, aceștia s-au aruncat de pe marginea unei cascade, numită de atunci Nolit Eglet, care în limba străveche înseamnă „Dăătoare de moarte”, căci acești oameni au preferat să moară decât să îndure caznele la care ar fi fost supuși dacă ar fi fost prinși de oamenii regelui. N-aveau ei de unde să știe atunci că dârzenia lor a fost ca un bulgăre de zăpadă...

Legendă

1. Ținutul ancărilor	8. Cetatea Adandim
2. Ținutul beladinilor	9. Râul Cramir
3. Capitala regatului Bahra – Cosumos	10. Râul Hostir
4. Munții Eneris	11. Râul Malanir
5. Munții Leisas	12. Râul Hoterg
6. Munții Gârgan	13. Râul Osamah
7. Trecătoarea Remen	14. Marea Posidion
	15. Brâul de gheață